

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 308/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti LawService Recovery, k. s., Stráž 223, Zvolen, zastúpenej advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., Stráž 3/223, Zvolen, v mene ktorej koná advokát JUDr. Pavol Konečný, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 CoKR 25/2016-114 z 20. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti LawService Recovery, k. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. februára 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti LawService Recovery, k. s., Stráž 223, Zvolen (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 CoKR 25/2016-114 z 20. októbra 2016.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 26 K 11/2016 zo 14. marca 2016 začal konkurzné konanie proti dlžníkovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“).

Následne okresný súd uznesením sp. zn. 26 K 11/2016 z 29. marca 2016 vyhlásil konkurz na majetok úpadcu a do funkcie správcu konkurznej podstaty ustanovil sťažovateľku.

Písomným podaním doručeným okresnému súdu 26. júla 2016 sťažovateľka požiadala o určenie paušálnej odmeny za výkon jej činnosti uskutočnenej do konania prvej schôdze veriteľov v sume 663,88 €.

Okresný súd uznesením sp. zn. 26 K 11/2016 z 15. augusta 2016 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) priznal sťažovateľke ako správkyňi konkurznej podstaty paušálnu odmenu za jej činnosť uskutočnenú do konania prvej schôdze veriteľov v sume 553,23 € a v poučení označeného uznesenia o opravnom prostriedku uviedol, že odvolanie proti nemu nie je prípustné.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že odmenu sťažovateľky krátil o „*dve dvanástiny z dôvodu riadneho nesplnenia dvoch z dvanástich povinností správcu, ktoré má do konania prvej schôdze veriteľov vykonať a to nepredloženia evidenčnej pomôcky ohľadne veriteľov prihlásených pohľadávok a ich hlasovacích práv a nepredloženia zoznamu pohľadávok, na ktoré sa neprihliada ako na prihlášky*“.

Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, keďže nesúhlasila s priznanou sumou paušálnej odmeny a zároveň bola toho názoru, že podľa ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je proti nemu prípustný riady opravný prostriedok. Tento svoj právny názor odôvodnila aj s poukazom na analogickú aplikáciu pravidla vyplývajúceho z § 21 ods. 3 poslednej vety zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“).

O odvolaní sťažovateľky podanom proti uzneseniu okresného súdu rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 3 CoKR 25/2016-114 z 20. októbra 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“), ktorým odvolanie sťažovateľky ako neprípustné odmietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, ktorú v súvislosti s namietaným porušením označených práv odôvodňuje tým, že krajský súd „*konal v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky, keď odmietol Odvolanie Sťažovateľa proti Uzneseniu*“.

Sťažovateľka tvrdí, že pochybenie krajského súdu „*spočíva v odmietnutí Odvolania voči jednoznačne nesprávnemu Uzneseniu, a to bez prihliadnutia na osobitné dôvody podania Odvolania, ktoré podmienili jeho prípustnosť*“. Sťažovateľka konkrétne uvádza, že nesprávnym postupom okresného súdu (t. j. priznaním nižšej odmeny, než na akú mala v zmysle zákona o konkurze a reštrukturalizácii a vykonávacích právnych predpisov nárok) bola ukrátená na svojich majetkových právach a tým, že krajský súd odmietol jej odvolanie,

bolo odňaté jej právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie, pretože „jedine prostredníctvom Odvolania bolo možné zmeniť nesprávne Uznesenie Okresného súdu Košice I“.

Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

„I. Základné právo spoločností LawService Recovery, k. s... vlastniť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. 10. 2016, č. k. 3 CoKR/25/2016-114 porušené bolo.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. 10. 2016, č. k. 3 CoKR/25/2016-114 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

III. Priznáva spoločnosti LawService Recovery, k. s... náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 374,81 EUR...

IV. Zaväzuje Krajský súd v Košiciach na náhradu trov právneho zastúpenia.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu

(obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy každý má právo vlastniť majetok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa čl. 1 prvej vety dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka mala byť postupom a uznesením krajského súdu ukrátená o finančnú čiastku v sume 110,65 €, čo predstavuje rozdiel medzi ňou požadovanou odmenou v sume 663,88 € a odmenou jej priznanou uznesením okresného súdu v sume 553,23 €.

V danom prípade ústavný súd konštatuje, že aj keby bol postup a napadnuté rozhodnutie krajského súdu sporné v otázkach nastolených sťažovateľkou, je v okolnostiach daného prípadu nevyhnutné zohľadniť nielen to, že ide o rozhodovanie o odmene sťažovateľky ako správkyne konkurznej podstaty úpadcu, teda otázky akcesorickej, ale aj samotnú intenzitu namietaných porušení a ich ústavnoprávny rozmer, ktoré by odôvodňovali vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd vzhľadom na výšku finančného plnenia, ktorá je pre sťažovateľku v „hre“ (110,65 €), konštatuje, že ide o prípad posudzovaný ako tzv. bagateľná vec, kde vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu už samotný predmet sporu v predmetnom konaní zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu (porovnaj najmä IV. ÚS 358/08, ako aj IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015) dôvod na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenej.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vo veciach zanedbateľného významu prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)]. Posudzovaná vec vzhľadom na už uvedené nedosahuje v danom konkrétnom prípade intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou označených práv.

Na základe už uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018